

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง คนยืมเงินแล้วไม่คืนจะทำอย่างไร
โดย พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

คนยืมเงินแล้วไม่คืนจะทำอย่างไร พระราชสุทธินิยามมงคล

มีเงินให้เขา ก็มีความรู้ในตำรา เวลาจะหยิบยืมมาใช้ มันลำบากเหลือเกิน ทุกคนไม่อยากอยู่ในสภาพนี้ บางคนก็ตกอยู่ในสภาพจำยอม เกิดปัญหาแล้วไม่ทราบว่าจะแก้อย่างไร ถ้าเราทำเจริญกรรมฐานอาจช่วยได้ กำหนดยืมหนอ ๕ ครั้ง เบื้องบนจากปลายผมลงไปถึงปลายเท้า เบื้องล่างจากปลายเท้าขึ้นมาถึงปลายผม

กำหนดยืมหนอ ๕ ครั้ง ได้คล้องแล้ววงไว้แล้ว พอเห็นคนเดินมา มองหน้าดูศีรษะถึงปลายเท้า แบบที่เราดูตัวเอง เดินเข้ามาอีก จิตเราจะสัมผัสทันทีว่า คนนี้มาทำไม ยืมมาเลย ตั้งแต่เข้าประตูมาแล้ว

เราก็กำหนดเห็นหนอ เห็นตั้งแต่ศีรษะลงปลายเท้า สัมผัสบอกแล้ว **“เป็นมิตรตอนกู้ เป็นศัตรูตอนทวง”** คนมาขอยืมเงิน ต้องไม่ให้

อยากจะเรียนถามโยมว่า จะโกรธคนเดียวหรือโกรธหลายหนดี ถ้าโกรธคนเดียวอย่าให้ พอไม่ให้สะบัดกัน ไปเลย วันหน้าเขาจะมองหน้าสนิท ถ้าโกรธหลายหนเป็นอย่างนี้ **“ทวงที่ไร โกรธทุกที”** เพื่อนบอกว่า **“เงินไม่มีหรืออย่างไร ถึงไม่ให้ยืม”** ถ้าเราต้องบอกว่ามี อย่าโกหก แต่เงินที่มีอยู่นั้นเราจำเป็นต้องใช้ ต้องส่งลูกเรียน ต้องซื้อบ้านให้ลูก ถ้าเพื่อนเอาไปเสียแล้ว ลูกจะเอาที่ไหนเล่า

บางคนโกหกเลย **เงินมีอยู่ในตู้บอกว่าไม่มี อย่าโกหกนะ เงินหนีเลย เงินมันจะเสียใจเลยหนีไปอยู่กับคนนั้นเลย** ทองลูกได้ ทองหนีได้ เงินหนีได้นะ ถ้า **คนไหนมีมงคล คนนั้นเงินไหลนอง ทองไหลมา ถ้าคนนั้นเป็นอัปมงคล ทองจะหนีออกนอกบ้าน** อย่าโกหกนะ

ก็โกรธกันคนเดียว คือไม่ให้แล้วก็แจ้งให้เขาฟังว่า เราจำเป็นต้องใช้เงินก้อนนี้ไปให้ลูก สำคัญโกรธบ่อย ๆ นี่แย่มาก ทวงที่ไรโกรธทุกที เลยเพื่อนกันไม่พูดกันจนบัดนี้

ถ้าใครยืมเงินเราไป อธิษฐานจิตแผ่เมตตา ว่า เขาเอาไปแล้ว ขอให้เขารวย เขาจะได้นำมาใช้เรา ถ้าเป็นศัตรูกันแม่ไม่ไป ต้องนั่งกรรมฐานพัฒนาจิตให้ลึกซึ้งและก็ขอโอสถกรรมก่อนแล้วแผ่เมตตาถึงจะออก ถ้าไม่อย่างนั้นยิ่งแม่ ยิ่งไปกันใหญ่เลย
เรื่องที่ ๑

มีอยู่เรื่องหนึ่ง สมัย ๒๐ ปีมาแล้ว มีอาสาสมัครคนหนึ่งอยู่ที่เยาวราช กรุงเทพมหานคร มีเพื่อนแซ่เดียวกันมาจากเมืองจีน ด้วยกันมาขอยืมเงิน ไป ๓ ล้าน ให้ไปแล้วเขาก็นำไปค้าขาย เกิดค้าขายขาดทุน ไม่มีดอกเบี้ยงส่ง ดอกเบี้ยงก็เพิ่มพูนไปเป็นเวลา ๑๕ ปี ทบตัน ไปเรื่อย ๆ รวมแล้ว ๑๐ กว่าล้าน เมื่อไม่เอาเงินมาคืน อาสาสมัครจึงฟ้องร้องต่อศาลเป็นคดีแพ่ง ไม่ใช่คดีอาญา ต่างคนต่างยิงกันไปคนละศพ มีแต่เวรกรรมสนองงาน ตลอดมา

ไปหาหมอดู หมอดูก็บอกให้สร้างโบสถ์ สร้างศาลา สะเดาะเคราะห์ ก็ยังไม่ได้ จึงแข่งชกหักกระดูกเป็นกฎแห่งกรรม เป็นศัตรูต่อกัน พอคืนกรุงเทพฯ เขาพามาที่วัดนี้ เขาก็พูดไทยไม่ชัดทั้งสามภรรยา

อาตมาบอกว่า โยมสองคนอยากได้เงินคืนไหมล่ะ เขาเอาของเราไปจะใช่ไหม และประการที่สอง เมื่อชาติก่อนเราไปเอาของเขามาก่อนหรือเปล่าประการใด **ต้องนั่งกรรมฐานแผ่เมตตาให้เขา แล้วไปถอนฟ้องเสีย** เขามาเข้ากรรมฐานอยู่ ๑๕ วัน จึงปลงตก

ตอนที่อาตมาบอกให้แก้แก่กับอาชีมมานั่งกรรมฐาน เขาบอกว่า **“เขาเป็นคนจีนนี่ไม่เป็น”** อาชีมบอก **“ไม่ลาย ไม่ลาย”**

อาตมาก็บอกว่า **“ยกให้ไม่ได้แล้วจะไม่ได้คืนนะ ปลงให้มันตก ยกให้เขาซะ กลับไป ไปถอนฟ้อง อย่าไปฟ้องเขา มันมีทางจะได้ ยิ่งฟ้องยิ่งไม่ได้”**

อาชีมถามว่า **“หลวงพ่จะให้ฉันทำอย่างไร”** หลวงพ่อก็ตัดเลี่ยนแบบว่า **“ก็แผ่เมตตาให้มันซะ”**

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม

คนขี้มเงินแล้วไม่คืนจะอย่างไร

www.jarun.org

อาช้่ม “*โโฮโโฮ! หลวงพ่อเอ๋ย ปลง ไม่ตก ถ้าหลวงพ่อเป็นอิฉันบ้าง จะเป็นยังไยอะ*”

หลวงพ่ “*โโฮ! ถ้าเป็นของหลวงพ่อนะ ยกให้มัน ไปนานแล้ว ยกให้ตีใหม่*”

อาช้่ม “*ไม่ล้าย*”

หลวงพ่ “*เฮ้อ! ไม่อย่างนั้น ไม่ได้คืนนะ ต้องมาเจริญกรรมฐาน แม่เมตตา ยกให้*”

ถ้าแกนั่งได้ ๓ วัน ปลงตกเลย มาบอกว่า “*หลวงพ่ ผมปลงตกแล้ว ผมไม่เอาเลย มันเป็นเพื่อนกันมาจากชาติเก่า ก็ไม่เป็นไร ให้กันได้ แซ่เดียวกัน อยู่คนละตำบล*”

แต่อาช้่มกว่าจะปลงตก ต้องหลาย ๆ วัน ปลงอย่างไร้ใหม่

พอนั่งกรรมฐานเสร็จแล้ว หลวงพ่ให้ว่าอย่างนี้หนอ สัพเพสัตทาหนอ ก็เงิน ๓ ล้าน ๔ ล้านเดี่ยวนี่เป็น ๑๐ ล้านหนอ ก็ยกให้มันไปไม่ต้องเอาอะไรแล้วไปถอนฟ้องด้วย

พออ้วคิดถึงเรื่องเก่า แหม! เงินกว่าจะได้มาแต่ละสลึง ได้ยากเหลือเกิน เหงื่ออาบลูกคาง แแบกของเป็นจับกั๊ง กว่าจะได้เงินรวมมาเป็นนายห้างนี้แสนจะยาก พอนึกมาถึงตอนนี้ ขอให้แม่นิ่งจนใจหาย ๆๆ ให้ใจหาย ไปเลย อาช้่มก็ใจหายเลยนะ กว่าจะปลงตกได้ อาตมาก็บอกให้ **ตั้งสติเข้าไว้** และบอกว่าอาช้่มเอ๋ย เงินทองของนอกกาย เราอย่าไม่ตายหาใหม่ได้ ยกให้เขาเถอะ นึกว่าเวรกรรมเมื่อชาติก่อนเราไปเอาของเขา มา เราก้ใช้หนี้เก่าไป และเราก้ไม่ทราบได้ว่าไปเอาของเขาหรือไม่ มาตอนนี้ก็ไม่มีอะไรกัน ก็ให้เขาไปได้ง่าย เราก้มีเงินมีทองแล้ว อาช้่มมาจากชาติเก่า มีอะไรติดตัวมา

อาช้่มบอกว่า อ้วไม่มีเลย หลวงพ่เอ๋ย มีเสื้อ ๑ ผืน หมอนใบเดียว อ้วก็มาเป็นลูกจ้างเขาที่ทำเตียน และทำโน่นทำนี่ จนมีเงินทองมากมายกายกอง นึกถึงเรื่องเก่า อิฉันปลงตกแล้วหลวงพ่

เจริญกรรมฐาน แม่เมตตา ไม่จำเป็นต้องเป็นคนไทยนะ อาช้่มแกพูดไม่ชัด ทีแรกก็บอกว่า ฟองหนอ ยบหนอ ฟองหนอ ยบหนอ เลยตอนหลังไม่เอาหนอดีกว่า เลย ฟองยบ ฟองยบ ดึกว่านะ อาหลวงพ่อนะ ฟองแล้วยบ ยบแล้วก็ฟอง หนักเข้า อ้วไม่ฟองที่ท้องแล้ว อ้วเอาปาก ฟองหนอ ยบหนอ ฟองหนอ ยบหนอ มันสบายดีแล้วหนอ เทียวไล่เที่ยวซื้อแล้ว

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็อ้วก็ทศส่วนทศลให้คู่ปรปักษ์ศัตรูนั้นเป็นมิตร ที่เคยจ้งมือปืนฆ่ากันมา อาช้่มก็บอกว่า “*ขอให้อาช้อง (คู่ปรปักษ์) รวย ๆ นะ ขอให้ลื้อมีเงินมีทองมาก ๆ นะ อ้วเคยแข่งลื้อให้ใจหาย อ้วถอนคำพูดนะ หลวงพ่ให้พรอ้วแล้ว พระยาสัพพิให้อ้วแล้ว อ้วก็บอกให้ลื้อรวย ๆๆ มากมายกายกอง ไม่ให้อ้วก็ไม่เป็นไร อ้วปลงตกแล้ว*” ก็ว่าอย่างนั้น

เป็นคนจีนก็สามารททำได้ปลงตกจิตใจดี ทำบุญเก่ง ตัดสินใจได้เก่งมาก ก็ได้ความว่า คู่ปรปักษ์ที่เป็นศัตรูนั้นก็กลายเป็นมิตรกัน เจอกันก็สวัสดีกัน ไม่เหมือนแต่ก่อน มีอารมณดีดีด้วยกัน แม่เมตตาด้วยกรรมฐานดีที่สดุ

อาช้องเขาก็ไปค้าขายกับไต้หวัน คำกับฮ่องกง ญี่ปุ่น รวยมหาศาล ตั้ง ๑๐ กว่าล้าน เขาก้นำเงินมาใช้หนี้ทั้งเงินต้น ทั้งดอกเบี้ย และพากันมาถวายสังฆทานที่วัดอัมพวันและเล่าความหลังให้ฟัง อาตมาจึงรู้เรื่องนี้ละเอียด และอาช้องเขาก็เป็นคนดี มีลูก ๓ คน ก็ไปเรียนต่างประเทศหมด เดี่ยวนี้รวยกว่าเก่า อยู่ในกรุงเทพมหานคร เขาไม่เคยนั่งกรรมฐานและไม่เคยสนใจด้วย มาเล่าให้อาตมาฟัง เขาก้พูดไทยไม่ชัด อาหลวงพ่เอ๋ย อ้วเนี่ยมันเป็นศัตรูกันมันฟ้องกัน เสียเวลาไปศาลนะ ตั้ง ๔-๕ ปี ก็ไม่เลิกกัน แล้วมันก็ฆ่าลูกน้องอ้วตาย และไม่รู้เป็นยังไยนะหลวงพ่อนะ ตั้งแต่เพื่อนอ้วมันไม่ไปศาล ไปถอนฟ้อง และได้ข่าวว่ามาอยู่ที่วัดอัมพวัน อ้วก็ไม่รู้เรื่อง เขากลับไป เขาก้หักทหายปราศรัยดี ไปกินเลี้ยงที่สมาคมจีน เขาก้นั่งโต๊ะเดียวกัน เขาก้ตักไอ้โน่น ไอ้โน้ให้ อ้วก็แปลกใจ เขาก้ยิ้มแย้มแจ่มใสกับอ้วดี เป็นอย่างไรหนอ ต่อจากนั้นมา อ้วก็ขายดิบขายดี ส่งของให้ฮ่องกง ญี่ปุ่น ไต้หวัน ได้เงินมามากมายกายกอง อ้วก็มาถวายหลวงพ่และเงินทองอ้วได้คืนให้หมดแล้ว

เพื่อนเขาก้ดีเหลือเกิน ไม่เอาดอกเบี้ยเลยแม้แต่สตางค์เดียว ขอต้นคืนเท่านั้น ดุซียอม ไม่ยอมรับดอกเบี้ยตั้งหลายล้าน เพราะนั่งกรรมฐานปลงตกแล้ว อาช้องก็ไปร่ำรวยมากกว่าเก่าแก่ก็เลยอุปการะลูกบ้านนี้ต่อไป และได้อาศัยเข้าห้บริษัทกันต่อไป ร่ำรวยมหาศาล นี้ ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเดียวนะ ถ้าเป็นไปไม่ได้ แม่เมตตาไป เขาก้ได้เงินได้ทอง **ถ้าเป็นไปไม่ได้ เนื่องจากเราไปโกงเขามาก่อน ก็ขอให้โหลกรรมต่อกันไป ไม่ต้องเอาคืน** โยม ถ้าใครโกงเราดิ่ว่าเราไปโกงเขา ถ้าเราโกงเขาไม่ตีหรือก เราเกิดมามีให้เขาโกงนะดีที่สดุแล้ว นั่งปลงให้ตก จะเห็นดังนี้

ถ้าปลงไม่ตก จะบอกว่า หลวงพ่อบุญคุณนี่อีกแล้ว ไม่ใช่อะไรนะ อาตมายังโดนเลย

เรื่องที่ ๒

ขอเจริญพรญาติโยม นี่คือเรื่องจริงที่ประสบกับอาตมา ตอนบวชอยู่ที่วัดพรหมบุรี มีเจียนหนึ่งเอารถบรรทุกทราย บรรทุกหินมาขาย อาตมาไม่เคยรู้จักบ้านเขาเลย ไม่ทราบว่ามีบ้านอยู่ไหน เขาบรรทุกหินบรรทุกทรายมาช่วยอาตมาสร้างวิหาร

วันหนึ่งเกิดรถเสีย เขาก็มาหาอาตมา บอกว่า **"นี่ท่านขอยืมเงินสัก ๑,๕๐๐ บาทเถอะ รถเสีย"**

อาตมาก็บอกว่า **"โอโฮ! ไม่มีเลยเจ"**

สมัยก่อนเป็นพระลูกวัด ไม่ค่อยมีเงินหรอก

เขาก็บอกว่า **"หลวงพี่ไปขอยืมใครมาก่อน"** ตอนนั้นยังเป็นหลวงพี่

อาตมาจึงไปขอยืมคนรู้จักกันในตลาดปากบางมา ๑,๕๐๐ บาท ให้เจียนนี้ไป เขาก็ไปเอารถที่แก้ไว้ที่สิงห์บุรี อาตมาก็ไม่รู้จักบ้านของเขา

อยู่ต่อมาอีกไม่ช้า เจียนนี้มาขอยืมอีก ๕,๐๐๐ บาท บอกว่ารถเกิดถอยหลังไปชนร้านกาแฟพัง

อาตมาก็นึกในใจว่า โอโฮ! ๑,๕๐๐ บาท ยังไม่ได้ จะเอา ๕,๐๐๐ อีกหรือนี่

เขาก็บอกว่า **"หลวงพี่ไปขอยืมใครมาก่อน"**

อาตมาก็ไปขอยืมเจ้าเก่าอีก ยืมมา ๕,๐๐๐ บาท

เขาก็บอก **"เอาบ่อยจัง เอาไปทำไม"**

เขาก็ให้มาอีก อาตมาก็ให้เจียนนั้นไป

จากนั้นมา เจียนนี้ให้ตั้งแต่เจ้าน้ำส้มตั้งท้องลูกคนโตเป็นสาวและแต่งงานแล้วก็ยังเจียน

วันหนึ่งเขามาหาอาตมาบอกว่า **"หลวงพี่ นิมิตไปฉันที่บ้าน"**

อาตมาก็คิดว่า **"โอโฮ! เจ้าประคุณ ได้เงินคืนคราวนี้แล้ว ได้คืนแน่ ๆ"**

อาตมาก็ไป เขาเอารถมารับ บ้านใหญ่โตอยู่นครนายก มีรถ ๑๐ ล้อตั้ง ๑๐ คัน สามเป็นเก้าเก้าใหญ่ เป็นช่างรับเหมาก่อสร้าง

อาตมาก็ถามพระที่ไปสวดว่า **"เจียนนี้เคยโกงใครไหม"**

พระท่านบอกว่า **"ชื่อเสียงดี ไม่เคยโกงใครหรอก"** แต่เอาของอาตมาไปตั้ง ๖,๕๐๐ บาทแล้ว

พอเสร็จพิธี เขาก็บอกว่า หลวงพ่อบุญคุณนะ ให้พระไปก่อน อาตมาก็คิดว่าเขาคงจะให้เงินเราแน่คราวนี้ เตรียมกระเป๋ามาใส่เงินด้วย แต่เขาไม่พูดถึง

เงินที่อาตมาไปยืมเขามา อาตมาใช้หมดแล้ว กว่าจะใช้หมดตั้ง ๔-๕ ปี มาดึกา บังสกุลไปใช้เขา

โอโฮ! เล่นเอาแยเลย ก็ไม่ว่ากัน เจียนนี้คนรวยรับเหมาก่อสร้าง บ้านใหญ่โตอย่างกับวัด เขาไม่เคยโกงใคร **แต่ทำไม่ลืมเรา**

และเขาก็มาบ่อยนะ เอาของมาถวายเยอะแยะเลย เอ๊ะ! ทำไมไม่พูดเรื่องสตางค์ มันเป็นเพราะอะไร จนลูกในท้องแต่งงานก็ยังไม่พูดถึงอีก

ลูกสาวเขาก็มาหาอาตมาบ่อย ๆ ตอนนั้นยังไม่เป็นสมภารและกรรมฐานยังไม่เชี่ยวชาญ ไปบ้านเขาคคราวนั้นแล้วก็ไม่ได้ไปอีก

อาตมาก็เจริญกรรมฐานมาตามลำดับ ก็ปรากฏ **กฎแห่งกรรม** ออกมาว่า

"นี่พระคุณเจ้า เมื่อชาติก่อน ท่านไปเอาของเขามาแสนหนึ่งนะ ใช้ ๖,๕๐๐ ก็พอแล้ว"

เหตุนี้เองจึงทำให้ขาลืมนะ เขาไม่พูดถึงจริง ๆ นี่เวรกรรมนะ เราไปเอาของเขามาจริง ไปเอาของเขามาแสนหนึ่ง แต่ใช้ ๖,๕๐๐ ก็พอแล้ว

อาตมาก็แผ่เมตตาให้ จนปานนี้แล้วไม่เคยเอามาให้

นี่เล่าให้ฟังเป็น **กฎแห่งกรรม** ที่สะท้อนย้อนเข้ามาหาตัวเราเอง

เรื่องที่ ๓

มีอีกเรื่องหนึ่งที่อาตมาประสบมา เมื่อครั้งไปเทศน์ที่กระทรวงศึกษาธิการ มีข้าราชการ ซี.๗ คนหนึ่งยังไม่ได้แต่งงาน ได้ติดตามมาที่วัดนี้

ข้าราชการผู้นี้เป็นคนมีเงิน เพื่อนมักไป และเป็นคนค้ำเพื่อนกู้ธนาคารด้วย เพื่อนก็ชวนเงินไปให้แม่ชะม้อยหมด เมื่อหมดโอกาสที่จะได้เงินคืนเพื่อนถูกยึดค้ำขาด ต้องหนีออกจากราชการ ไปอยู่เชียงใหม่สองสามปี

มีหนี้สิน ๗-๘ ล้าน จะทำอย่างไร โดยเฉพาะที่กรมการศาสนา ๑.๕ ล้าน

ธนาคารยื่นโนติสไปถ้าเขาไว้ให้ใช้คืนโดยให้ผ่อนส่ง ก็เสียอกเสียใจ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม

คนยืมเงินแล้วไม่คืนจะอย่างไร

www.jarun.org

เพื่อนกับภรรยาหนีไปอยู่เชียงใหม่ เหมือนสุนัขหัวเฒ่า ไปอยู่ที่ไหนไม่มีใครนำพาเลย เป็นหนี้หลายเจ้าด้วยกัน รวม ๑๐ ล้านจะเป็นอย่างไร โยมติดตามฟังดังนี้
ข้าราชการซี.๗ ก็ไปบวชชีพราหมณ์ที่ฝังธนะ บวชแล้วพระท่านก็สอนใช้คาถาพระร่วงแข่งไป
มานั่งกรรมฐานก็แข่ง ขอให้เพื่อนเราทำให้เราเข้าใจ ทำให้เราต้องใช้หนี้ธนาคารแทน ขอให้ไฟไหม้บ้านมัน
อยู่ต่อมาไม่ช้า ไฟไหม้บ้านข้าราชการซี.๗ คนนี้เลย อยู่ที่ฝังธนะ ต้องซ่อมบ้านที่ไฟไหม้ไปตั้งสองแสนเจ็ดหมื่นบาท
ท่านทั้งหลายเห็นไหม พุทธกรรมแสดงออกให้มันเจ็บหาย ให้ไฟไหม้บ้านมัน มันก็อยู่ในจิตใจคนแข่ง จึงถูกไฟไหม้ก่อน เห็นชัดแล้ว

เลยก็เสียอกเสียใจแข่งใหญ่ พระที่ไหนไม่ทราบให้คาถาพระร่วงแข่งเข้าไป มันอยากเอาของเราไป นี่พระนะ บวชชีพราหมณ์วัดไหนไม่ทราบ
อาตมาไปพูดที่กระทรวงศึกษาธิการบอกแก่กรรมได้ เขาก็ติดตามมาวัดนี้
เขามองว่า **"หลวงพ่อกะ ฉันทักแม่เมตตาด้วยการแข่ง ขอให้ไฟไหม้บ้านมัน ไฟไหม้บ้านฉันแล้ว"** นี่แหละบาปกรรมตัวเป็นคนทำ ไม่ใช่คนอื่นทำให้
สองสามีภรรยาจะไปปลุกทูลอยู่เชียงใหม่ หลบหน้าไปเป็นลูกจ้างทำสวนอยู่กับเจ้าเชียงใหม่แห่งหนึ่ง แต่จะไม่กล่าวชื่อของท่านเหล่านั้น ทำสวนผลไม้ที่ ๕๐๐ กว่าไร่
เจ้าเชียงใหม่ก็ไม่ทราบว่าสองสามีภรรยานี้เป็นใคร ทำงานไปบ้างครั้งก็ร้องไห้ เพื่อเขามาฝากไว้ทำอะไรทำสวน เพื่อหาเงินทองให้ตัวเอง

อาตมาก็บอกกับโยม ซี.๗ นี้ว่า ให้มานั่งกรรมฐาน ๗ วัน ลาพักร้อนมา
สุดท้ายขายที่ได้ สรุปความว่าได้กำไร ๑.๕ ล้าน เขามาซื้อสร้างบ้านจัดสรร คอนโดมิเนียม หลายอย่าง ดีใจมาก ได้เงินพิเศษจับ
เสือมือเปล่าได้ ๑๕ ล้าน สมความมุ่งมาดปรารถนา
เขาก็ลองมากรุงเทพฯ ใช้หนี้หมด แล้วก็มาหา ข้าราชการซี.๗ ที่ถูกกรรมการสอบสวน สอบแล้วไม่มีความผิด เลยได้สองชั้นไปเลย
เป็นผู้อำนวยการกองทัณฑ์ นี่อำนาจบุญกรรมฐานนะ
นี่แหละกฎแห่งกรรม กรรมฐานแก่กรรมได้แน่ ๆ หมิ่นเปอร์เซ็นต์ กรรมฐานรู้เหตุการณ์ได้ กรรมฐานแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ มีหลายเรื่องหลายรส แต่ขอชี้แจงบทความ ๓ ข้อคือ

- ๑. ระลึกชาติได้
- ๒. รู้กฎแห่งกรรมได้
- ๓. แก้ปัญหาได้

และสามารถแก้ปัญหาปัจจุบันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้ สรุปใจความจากข้อต้นถึงข้อสุดท้ายคือ

อย่ามารื้อฟื้น ไปไหนปากอย่าไว ใจอย่าเบา เรื่องเก่าอย่านำมารื้อฟื้น เรื่องของคนอื่นอย่านำมาคิด กิจที่ชอบทำ ปัจจุบันเป็นของเราแล้วคือเดี๋ยวนี้ อนาคตอย่าจับให้มันคันให้ตาย โยมจะผัดหวัง โยมจะเสียใจตลอดชีวิต ขอฝากข้อคิดไว้ด้วย

.....